Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 15 grudnia 2015 r.*

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego znaku towarowego ARTHUR & ASTON — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Arthur — Brak rzeczywistego używania znaku towarowego — Artykuł 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Postać różniąca się co do elementów, które wpływają na charakter odróżniający

W sprawie T-83/14

LTJ Diffusion, z siedzibą w Colombes (Francja), reprezentowana początkowo przez adwokata S. Ledermana, a następnie przez adwokat F. Fajgenbaum,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez V. Melgar, działającą w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

Arthur et Aston SAS, z siedzibą w Giberville (Francja), reprezentowana przez adwokata N. Boespfluga,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 grudnia 2013 r. (sprawa R 1963/2012-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między LTJ Diffusion a Arthur et Aston SAS,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, I. Pelikánová i E. Buttigieg (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 4 lutego 2014 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 16 maja 2014 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 2 maja 2014 r.,

* Język postępowania: francuski.

po zapoznaniu się z repliką złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 12 sierpnia 2014 r.,

uwzględniwszy, że w terminie miesiąca od dnia powiadomienia stron o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy zatem, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i w zastosowaniu art. 135a regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r., orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 10 listopada 2010 r. interwenient, Arthur et Aston SAS, dokonał w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

2 Znakiem towarowym, dla którego wniesiono o rejestrację, jest oznaczenie słowne ARTHUR & ASTON.

3 Towary, dla których wystąpiono o rejestrację, należą między innymi do klasy 25 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „buty; sportowe (obuwie -); plażowe (obuwie -); sandały; kozaki; botki; drewniaki (obuwie); espadryle; półbuty”.

4 Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 10/2011 z dnia 17 stycznia 2011 r.

5 W dniu 14 kwietnia 2011 r. skarżąca, LTJ Diffusion, na podstawie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów, o których mowa w pkt 3 powyżej.

6 W uzasadnieniu sprzeciwu powołano się na odtworzony poniżej wcześniejszy graficzny znak towarowy zarejestrowany we Francji pod numerem 17731:

7 Wcześniejszy znak towarowy, na który powołano się na poparcie sprzeciwu, został zarejestrowany we Francji w dniu 16 czerwca 1983 r. dla następujących towarów należących do klasy 25: „artykuły tekstylne, gotowe i szyte na miarę, w tym kozaki, półbuty i pantofle domowe", a jego rejestracja została przedłużona w dniu 11 kwietnia 2003 r.

8 W uzasadnieniu sprzeciwu powołano się na podstawy odmowy rejestracji określone w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

9 W odpowiedzi na wysunięte przez interwenienta na podstawie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 żądanie przedstawienia dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego skarżąca przedstawiła wyłącznie dowód na używanie przedstawionego poniżej oznaczenia:

10 W dniu 27 sierpnia 2011 r. Wydział Sprzeciwów oddalił sprzeciw w całości z tym uzasadnieniem, że skarżąca nie przedstawiła dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego w postaci, w jakiej został on zarejestrowany (zwanego dalej „wcześniejszym znakiem towarowym w zarejestrowanej postaci"), w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

11 W dniu 23 października 2012 r. skarżąca – działając na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 – wniosła do OHIM odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.

12 Decyzją z dnia 2 grudnia 2013 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Pierwsza Izba Odwoławcza OHIM oddaliła to odwołanie. Podobnie jak Wydział Sprzeciwów, Izba Odwoławcza stwierdziła, że oznaczenie przedstawione w pkt 9 powyżej (zwane dalej „używanym oznaczeniem") różni się od wcześniejszego

znaku towarowego w zarejestrowanej postaci w sposób, który zmienia charakter odróżniający tego znaku. W rezultacie uznała ona, że używanie wcześniejszego znaku towarowego powołanego na poparcie sprzeciwu nie zostało wykazane zgodnie z wymogami art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

Żądania stron

13 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— przekazanie sprawy właściwej instancji OHIM celem orzeczenia w przedmiocie zasadności sprzeciwu, w przypadku gdyby Sąd stwierdził, że sam nie może orzec o jego zasadności.

14 OHIM i interwenient wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

15 W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi jedynie zarzut naruszenia art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009. Twierdzi ona, że Izba Odwoławcza dokonała błędnej oceny tego przepisu.

16 Zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 dowodem rzeczywistego używania wspólnotowego znaku towarowego jest również dowód używania tego znaku w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany.

17 Chociaż artykuł ten odnosi się wyłącznie do używania wspólnotowego znaku towarowego, przepis ten należy stosować w drodze analogii do używania krajowego znaku towarowego w zakresie, w jakim art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 przewiduje, że art. 42 ust. 2 tego aktu znajduje zastosowanie do wcześniejszych krajowych znaków towarowych, o których mowa w art. 8 ust. 2 lit. a) wspomnianego rozporządzenia, „przy czym używanie w [Unii] zastępuje się używaniem w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy podlega ochronie” [wyrok z dnia 14 lipca 2014 r., Vila Vita Hotel und Touristik/OHIM – Viavita (VIAVITA), T-204/12, EU:T:2014:646, pkt 24].

18 Celem art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009, który nie narzuca ścisłej zgodności między postacią, w której znak jest używany, a tą, w której został on zarejestrowany, jest pozwolenie właścicielowi znaku na dokonywanie – w ramach handlowego wykorzystania znaku – zmian, które nie wpływając na jego charakter odróżniający, ułatwiają przystosowanie go do wymogów związanych z wprowadzaniem do obrotu i promocją danych towarów lub usług. W świetle celu tego przepisu przedmiotowy zakres jego stosowania należy ograniczyć do sytuacji, w których postać oznaczenia wykorzystywana przez właściciela znaku do oznaczania towarów lub usług, dla których znak został zarejestrowany, jest postacią, w której znak ten jest handlowo wykorzystywany. W takich sytuacjach, gdy postać oznaczenia wykorzystywana w obrocie różni się od postaci, w jakiej zostało ono zarejestrowane, jedynie nieznacznie, tak że można uznać, iż te dwa oznaczenia są co do zasady równoważne, obowiązek używania zarejestrowanego znaku towarowego może zostać spełniony poprzez wykazanie faktu używania oznaczenia w postaci używanej w obrocie handlowym [wyroki: z dnia 10 czerwca 2010 r., Atlas Transport/OHIM – Hartmann (ATLAS TRANSPORT), T-482/08,

EU:T:2010:229, pkt 30; z dnia 21 czerwca 2012 r., Fruit of the Loom/OHIM – Blueshore Management (FRUIT), T-514/10, EU:T:2012:316, pkt 28; z dnia 12 marca 2014 r., Borrajo Canelo/OHIM – Tecnoazúcar (PALMA MULATA), T-381/12, EU:T:2014:119, pkt 26].

19 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że w odniesieniu do rozpatrywanego okresu od 17 stycznia 2006 r. do 16 stycznia 2011 r. w postępowaniu przed OHIM wykazane zostało jedynie rzeczywiste używanie oznaczenia odbiegającego od postaci zarejestrowanej („używanego oznaczenia"). Należy zatem zbadać, czy Izba Odwoławcza słusznie uznała, iż różnice w stosunku do wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci zmieniają charakter odróżniający tego znaku.

20 W tym względzie należy przypomnieć, że odróżniający charakter znaku towarowego w rozumieniu rozporządzenia nr 207/2009 oznacza, iż znak towarowy pozwala na określenie towaru, dla którego występuje się o rejestrację, jako pochodzącego z określonego przedsiębiorstwa i tym samym na odróżnienie tego towaru od towarów pochodzących z innych przedsiębiorstw (wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Specsavers International Healthcare i in., C-252/12, Zb.Orz., EU:C:2013:497, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 Wcześniejszy znak towarowy w zarejestrowanej postaci przedstawia imię Arthur w formie odręcznego podpisu złożonego w kolorze czarnym na białym tle w sposób ukośny i zwężony, ponieważ litery zostały przedstawione za pomocą bardzo ściśniętego pisma. Pierwsza litera wspomnianego znaku została podkreślona, gdyż jest zapisana majuskułą, i uwydatniona dzięki umieszczeniu czarnego punktu między dwiema skośnymi liniami litery „A". Jakkolwiek element słowny „arthur" stanowi dominujący element wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci, odróżniający charakter tego znaku wynika nie tylko z tego elementu słownego, ale również z jego przedstawienia graficznego, które – choć drugorzędne – nie jest ani nieistotne, ani pospolite.

22 Jak słusznie zauważyła Izba Odwoławcza w pkt 27 zaskarżonej decyzji, używane oznaczenie wykazuje istotne różnice w stosunku do wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci. Nawet jeżeli w używanym oznaczeniu przejęto element słowny „arthur", to litery składające się na ten element słowny zostały przedstawione za pomocą zapisanych w poziomie białych, nieznacznie stylizowanych majuskuł na czarnym tle. Ponadto w używanym oznaczeniu słowo „arthur" umieszczono w prostokątnym obramowaniu koloru czarnego, które samo otoczone zostało jeszcze cienką białą ramką.

23 Z perspektywy przeciętnego konsumenta francuskiego, do którego skierowane są towary należące do klasy 25, powyższe różnice mogą wpłynąć na charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci. Element graficzny wspomnianego znaku, tworzony przez stylizowany podpis, został bowiem zupełnie pominięty w używanym oznaczeniu i zastąpiony całkowicie odmiennym elementem graficznym, który jest klasyczny, symetryczny i statyczny, chociaż – jak słusznie zauważa OHIM – wcześniejszy znak towarowy w zarejestrowanej postaci przyciąga uwagę właśnie ze względu na asymetrię i dynamikę wynikającą z przesunięcia liter od strony lewej w kierunku prawej. Wskazane powyżej różnice między znakiem towarowym a oznaczeniem nie są nieistotne, a sam znak i owo oznaczenie nie mogą zostać uznane za co do zasady równoważne w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 18 powyżej.

24 Zważywszy na fakt, że szczególna forma graficzna słowa „arthur" oddziałuje, wraz z tym słowem, na odróżniający charakter wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci i została całkowicie zmieniona w używanym oznaczeniu, należy przychylić się do wniosku Izby Odwoławczej, zgodnie z którym różnice między omawianymi znakiem i oznaczeniem są tego rodzaju, że zmieniają charakter odróżniający tego znaku.

25 Wniosku tego nie podważa argumentacja skarżącej.

26 Po pierwsze, należy oddalić jako pozbawioną podstawy faktycznej krytykę skarżącej, według której Izba Odwoławcza nie wypowiedziała się w przedmiocie ewentualnej zmiany charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci i nie przeprowadziła w tym zakresie konkretnej analizy tego znaku i używanego oznaczenia. Wystarczy bowiem zapoznać się z pkt 26–30 i 34–36 zaskarżonej decyzji, aby stwierdzić, że Izba Odwoławcza przeprowadziła konkretną i szczegółową analizę wspomnianych znaku towarowego i oznaczenia, a w wyniku tej analizy doszła do wniosku, zawartego w pkt 40 tej decyzji, że używane oznaczenie różni się od wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci w sposób, który zmienia charakter odróżniający tego znaku.

27 Należy również oddalić krytykę skarżącej, według której Izba Odwoławcza nie wypowiedziała się w przedmiocie charakteru odróżniającego samego elementu graficznego wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci ani w kwestii tego, czy użycie nowego kroju pisma, zakwalifikowanego przez samą Izbę Odwoławczą jako „bardzo klasycznego", mogło samodzielnie spowodować zmianę charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci.

28 W tym względzie należy wskazać, że w pkt 34 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, iż elementy graficzne wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci nie mogą zostać uznane za nieistotne. W pkt 35 zaskarżonej decyzji kontynuowała ona, precyzując, że słowo „arthur" nie zostało przedstawione za pomocą całkowicie zwyczajnego i pospolitego pisma, i przypominając, że wcześniejszy znak towarowy, na którym został oparty sprzeciw, został zarejestrowany nie jako znak słowny, lecz jako graficzny znak towarowy. Wreszcie w pkt 36 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że używane oznaczenie sprawiało na konsumencie wrażenie bardzo odmienne od tego wywoływanego przez wcześniejszy znak towarowy w zarejestrowanej postaci, ponieważ nie odtworzono w nim żadnego z elementów graficznych tego znaku, natomiast zawarto inne elementy graficzne, w szczególności zastosowano prawie zupełnie pozbawiony stylizacji krój pisma.

29 Z pkt 34–36 zaskarżonej decyzji wynika zatem, że Izba Odwoławcza – wbrew twierdzeniom skarżącej – zbadała charakter odróżniający samych elementów graficznych wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci i doszła do wniosku, że elementy te nie były ani zwyczajne, ani pospolite. Stwierdziła ona więc w sposób domyślny, jednak bezsprzeczny, że owe elementy graficzne oddziaływały na charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci. Ze wskazanych powyżej punktów zaskarżonej decyzji, a zwłaszcza z jej pkt 36, wynika również, że Izba Odwoławcza uznała, iż zmiana charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci wynikała z braku obecności w używanym oznaczeniu wspomnianych elementów graficznych i z zastąpienia ich innymi elementami graficznymi – bardziej pospolitymi i mniej stylizowanymi.

30 Po drugie, skarżąca twierdzi, że element słowny „arthur" stanowi jedyny element odróżniający i dominujący wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci, ponieważ forma graficzna tego elementu słownego jest pospolita i drugorzędna. W rezultacie zdaniem skarżącej prawidłowe zastosowanie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 powinno było doprowadzić Izbę Odwoławczą do stwierdzenia, że używane oznaczenie, w którym w całości – bez dodania żadnego innego elementu słownego ani jakiegokolwiek odróżniającego elementu słownego – przejęto ten odróżniający i dominujący element słowny, zapisany jedynie odmiennym, choć równie pospolitym i drugorzędnym krojem pisma, nie zmienia charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci.

31 Na poparcie teorii, zgodnie z którą element słowny „arthur" stanowi jedyny element odróżniający i dominujący wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci, skarżąca podniosła, że za takim stanowiskiem opowiedziano się w licznych orzeczeniach sądów – zarówno francuskich, jak i Unii. Skarżąca powołuje się w szczególności na wyrok z dnia 24 listopada 2005 r., Sadas/OHIM – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE) (T-346/04, Zb.Orz., EU:T:2005:420), dotyczący wniesionego przez nią sprzeciwu, opartego na wcześniejszym znaku towarowym w zarejestrowanej postaci, wobec

zgłoszenia do rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego oznaczenia słownego ARTHUR ET FELICIE. Skarżąca przywołała także wyrok cour d'appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) z dnia 11 maja 2005 r., wydany w ramach powództwa o naruszenie praw do znaku towarowego, które skarżąca wniosła w związku z używaniem słownego znaku towarowego ARTHUR ET FELICIE.

32 Skarżąca zarzuciła Izbie Odwoławczej ponadto pozbawienie wszelkiego znaczenia ww. w pkt 31 wyroku ARTHUR ET FELICIE (EU:T:2005:420) i rozstrzygnięć organów krajowych, na które powoływała się ona w toku postępowania administracyjnego. Skarżąca kwestionuje dokonaną przez Izbę Odwoławczą ocenę, zgodnie z którą twierdzenia zawarte w wyżej wspomnianych wyroku i rozstrzygnięciach nie są w niniejszej sprawie istotne, ponieważ zostały sformułowane w ramach badania dotyczącego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, a nie w ramach badania charakteru używania wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci (zob. pkt 32 i 38 zaskarżonej decyzji). Twierdzi ona w istocie, że analiza charakteru odróżniającego wspomnianego znaku powinna być identyczna zarówno w kontekście art. 8 rozporządzenia nr 207/2009, dotyczącego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, jak i w kontekście art. 15 tego rozporządzenia, odnoszącego się do używania zarejestrowanego znaku towarowego.

33 Celem ustosunkowania się do argumentacji skarżącej przedstawionej w pkt 30–32 powyżej należy na wstępie przypomnieć, iż – jak wynika też z pkt 21 powyżej – element słowny „arthur" stanowi dominujący element wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci w tym sensie, że całościowe wrażenie wywierane przez ten znak jest przez niego zdominowane. Przedstawienie graficzne tego elementu graficznego ma w ramach owego całościowego wrażenia znaczenie drugorzędne, jednak nie nieistotne.

34 Należy niemniej podkreślić, że nie wystarczy, by dominujący element wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci został przejęty w używanym oznaczeniu, tak jak ma to miejsce w niniejszym przypadku z elementem słownym „arthur", ażeby oznaczenie to zostało uznane za niemające wpływu na charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci. Badanie zmiany charakteru odróżniającego polega na porównaniu wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci do używanego oznaczenia celem ustalenia, czy ów znak i owo oznaczenie różnią się – czy też nie – nieistotnymi elementami i czy mogą one zostać uznane za co do zasady równoważne (ww. w pkt 18 wyroki: ATLAS TRANSPORT, EU:T:2010:229; FRUIT, EU:T:2012:316, PALMA MULATA, EU:T:2014:119). Jak już zostało stwierdzone, ustalenia Izby Odwoławczej w tym względzie nie są dotknięte błędem.

35 Następnie, co się tyczy twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym element słowny „arthur" stanowi jedyny element odróżniający wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci, jest ono błędne ze względów przedstawionych w pkt 21–24 powyżej, ponieważ na charakter odróżniający tego znaku oddziałuje nie tylko ten element słowny, ale również jego przedstawienie graficzne, które nie jest ani nieistotne, ani pospolite.

36 Ponadto wskazane twierdzenie skarżącej nie znajduje poparcia w ww. w pkt 31 wyroku ARTHUR ET FELICIE (EU:T:2005:420). W wyroku tym Sąd w żaden sposób nie stwierdził, że element słowny „arthur" stanowił jedyny odróżniający element wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci. W ramach porównania kolidujących ze sobą oznaczeń przeprowadzonego w sprawie zakończonej ww. w pkt 31 wyrokiem ARTHUR ET FELICIE (EU:T:2005:420), a dokładniej w pkt 46 wspomnianego wyroku, Sąd stwierdził jedynie, jak w niniejszym wypadku (zob. pkt 21 powyżej), dominujący charakter tego elementu słownego i drugorzędny charakter elementów graficznych.

37 Co się tyczy wreszcie powoływania się przez skarżącą na wyrok cour d'appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) z dnia 11 maja 2005 r. (zob. pkt 31 powyżej), a także na inne rozstrzygnięcia organów krajowych, przywoływanych również w postępowaniu przed OHIM, należy zauważyć, że zarówno ten wyrok, jak i wskazane rozstrzygnięcia nie mogą podważyć wniosku Sądu przypomnianego w pkt 24 powyżej, ponieważ Sąd w żadnym razie nie stwierdził, że element graficzny wcześniejszego znaku

towarowego w zarejestrowanej postaci jest nieistotny i nie oddziałuje, wraz z elementem słownym „arthur", na charakter odróżniający tego znaku. Przeciwnie, ten element graficzny, który ma postać odręcznego podpisu, został w tym wyroku określony jako „szczególny". I tak, w szczególności cour d'appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) opisał w przywoływanym powyżej wyroku wcześniejszy znak towarowy w zarejestrowanej postaci jako „zgłoszony z zachowaniem szczególnej formy graficznej w postaci odręcznego podpisu, w połączeniu ze skierowanym ku górze kształtem i z czarnym punktem umieszczonym pod literą A". W każdym razie warto przypomnieć, że wspólnotowy system znaków towarowych jest systemem autonomicznym, a zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych należy oceniać wyłącznie na podstawie rozporządzenia nr 207/2009, wobec czego OHIM i – w przypadku wniesienia skargi – Sąd nie muszą dojść do tych samych wniosków, do których w podobnej sytuacji doszły organy lub sądy krajowe [zob. podobnie wyroki: z dnia 12 stycznia 2006 r., Deutsche SiSi-Werke/OHIM, C-173/04 P, Zb.Orz., EU:C:2006:20, pkt 49; z dnia 23 stycznia 2014 r., Coppenrath-Verlag/OHIM – Sembella (Rebella), T-551/12, EU:T:2014:30, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo].

38 Na podstawie rozważań zawartych w pkt 33–37 powyżej i bez potrzeby wypowiadania się w przedmiocie zasadności twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym analiza charakteru odróżniającego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci powinna przebiegać identycznie w kontekście art. 8 i 15 rozporządzenia nr 207/2009 (zob. pkt 32 powyżej), należy odrzucić stanowiącą podstawę argumentacji skarżącej teorię, zgodnie z którą element słowny „arthur" stanowi jedyny element odróżniający i dominujący wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci. Wynika stąd, że nie można uwzględnić pozostałej części argumentacji skarżącej, która opiera się na tej błędnej teorii (zob. pkt 30 powyżej).

39 Po trzecie, należy oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym rozwiązanie przyjęte w zaskarżonej decyzji jest sprzeczne z rozwiązaniem zawartym w decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 października 2013 r. (sprawa R 737/2013-2). Wystarczy stwierdzić, że ramy faktyczne, w które te dwie decyzje się wpisują, są różne, ponieważ relacja między wariantem wcześniejszego znaku towarowego w zarejestrowanej postaci a jego wariantem używanym, tak jak został on zdefiniowany w zaskarżonej decyzji, odbiega od relacji między wariantem wcześniejszego znaku towarowego a jego wariantem używanym zdefiniowanej w ww. decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 października 2013 r. Ponadto należy przypomnieć, że OHIM jest zobowiązany do wydania decyzji właściwej dla okoliczności każdej sprawy i nie jest związany wcześniejszymi decyzjami wydanymi w innych sprawach. Zgodność z prawem decyzji izby odwoławczej musi bowiem być oceniana wyłącznie na podstawie rozporządzenia nr 207/2009, a nie na podstawie wcześniejszej praktyki decyzyjnej izb odwoławczych. Dodatkowo przy przeprowadzaniu kontroli tej zgodności z prawem Sąd nie jest związany praktyką decyzyjną OHIM (zob. ww. w pkt 18 wyrok PALMA MULATA, EU:T:2014:119, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

40 Na podstawie powyższych rozważań należy oddalić zarzut dotyczący naruszenia art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009. Wynika stąd, że skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

41 Na podstawie art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

42 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) LTJ Diffusion zostaje obciążona kosztami postępowania.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 grudnia 2015 r.

Podpisy